

તોફા અહમદનગર.

રચનાર તથા પ્રસિદ્ધ કરનાર.

બલી મહમદ અબ્દુલ રખમાન.

અમદાવાદ ૧ મે ૧૯૦૮.

સ. ૧૭ ૧૮૫૨. સને ૧૯૦૧

અમદાવાદ.

શ્રી જગદીશ્વર પ્રાન્ડીશ પ્રેસ

કીમત ત્રણ આના.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાહિય વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૭૯૬ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ લોકી અદ્વૈતનગર

વિષય ૬ - : ૭

તાંશ અહમદનગર.

રચનાર તથા પ્રસિદ્ધ કરનાર,
વલી મહમદ અબ્દુલ રખમાન.

આવૃત્તી ૧ પ્રત ૫૦૦.

સંવત ૧૯૧૨. સને ૧૯૦૬

‘શ્રી જગદીશ્વર’ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ.

કર્મિત વ્રણ આના.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઇટ-સંગ્રહ

૧૭૯-૬

तौड़ा अहमदनगर

(१) शब्द.

मे जनुं में न भीखुं, साजन के तासास;
 दिस मेरा छुटता नदी, रमे यदांही आस.
 काछ नने जात्रम दुर है, कहीं पता नदी होय;
 ज्वाला जेहीमत जनना, सज घटमे जमत है वोध.

(२) जतहाके आसी (अ राग).

दिस जहावत है सुन मेरे पीयातुं हेरजका जांका सावरीया;
 मेरा हाल हुआ जेहाल सनम, तुज दरसनका रहेता हयजे गम.
 दिस. १.

मुझे धरुं हणीजी हमजे हम, मेरा सोजा आदा नरी गीरया;
 ज्वावत है ज्हांपे आवतको, जेहालसे में रोकावन हुं.
 अज नदस कोयु समजवतहुं मेरे हीरहेके जीय जसन है पीया;
 दिस. २.

पशसखे अहवा सखवात सदा, तुज नामपे हुं करमान दिस;
 कर मेरी तमना तुंडी अदा, मेरजमें अलीअरमान रिमा. दिस ३
 तुज नामपे में मुसताक रहूं, मेरा हाल परेसां तुजसे कहु;
 तेरा दरशन जीन पीया जलता रहूं, अकवार भीलो दिसजावरीयां
 दिस. ४.

દિલ ધરપત હે દરશનકે લીમે, તેરે હસ્કકે ખીચ સીતમબી મહે;
 અમહાલ પરેસાં તુજસેં કહે, હુખતેકો તીરાતું નાવરીયા-દિલ. ૫.
 દરિયામે પડા હું મેંગમકા, હુકુંતો મુઝે નહીં પાવે મકાં;
 મે પૂછા લોગોસે ખામોખા, કહાડીકી સુનાવો મોયે ખાંસરીયાં.
 દિલ. ૬.

યાસીન મોજમ મીલ તુજ સાનનમેં, ફીર હુદહી ખુદાને હખીજકહે;
 પરદાતો ફક્ત એક મીમકાહે, સુન અરજ વહી કી દિલ બરીયા.
 દિલ. ૭.

(૩) શબ્દર.

એ દિવાને કે જખાંસે, સોચ કરકે સાફ સાફ;
 જાંઘગી થોરી રહી, કયું બક રહા હે લામ કાફ.
 બસ્તીયાં દખી નજરસેં, ઓર કેસે મેહેબગર;
 હાફ હે તેરા ખીજાના, તું કબરકો યાદ કર.

(૪) ગદ્ય ચક્ર બેચક્ર ને હુવાપસટ (એ રાગ.)

કહું ચારકી બસ યાદમેં, બેદાદ ના કીસકો કહે;
 તાકે વસ્તેકી અન્નમમેં, દુઃખ કંઈ કંઈ હમને સહે. કહું ૧
 હોવે ચારકા મીઠનાં કબી મુઝે, ખ્યાલમેંબીતો એક ધડી;
 મેંતો જનકા વારા હુવા, મુઝે આતસે જલવાગીરી. કહું ૨
 તું ખુદકા ખાસ હખીજહે, હમ ઉમ્મતોકે તખીજહે;
 તેરા નામ પાકરસુવહે, મર હખા સસ્તે અલા તુજકો કહે. ૩
 હમી હમારે સપ્રીતમે, ખુદા પાસ જબ મહેસરમીને;

હમ આસીયોકે મંરહી, તુમે છુડવાઓગે હકસે હમેં. કહું. ૪
 મુઝે હીદકી હેંગી આ રણુ, તુજ નામપેં મુસ્તા કહું;
 ચેહી અરજ જા કીસસે કહું, કહો કોન ગમકો હટા દહે. કહું. ૫
 તું વલીપે અખતો કર નજર, જરા રહમ કર મુજ અરજપર;
 ખુદ પાસ મુઝકો એને કતર, સરમીંદગી જતીરહે તું. કહું. ૬

(૫) ગઝલ-મહોબત ગરમેં મેરી (એ રાગ.)

જહુરા હરસકા ખોલું, સહીદા ઓલીયા કુદા;
 ભગીહેં ધુમ ક્યા ભારી, બજતહેં નાખતે ડંકા. ૧
 નગરકે શહેરમેં ધરધર, મુસદ્દામેં ખુશ લીકે;
 પકે ખીચાકા લાંબરયા, છુટે ખલકત હુશિવારીસે. ૨
 હસન પીરોકી તુરખતપે, ચડતહેં ફુલ ઓર ખુશ્બો;
 સંદલ હોવાહેં પીરુ, સબી આતે જીયારતકો. ૩
 વલીઅલ્લાહ કા મીલકો, ખુશાલી રાતગર હોતી;
 ગીલાફ કપર ચહે ભારી, જરાઓર ખાસ બનાતી. ૪
 જરસતા તુર રોજપર, ખતમ હોતે કાના મુદ્દા;
 સહીદા શહેનશાહ તેરા, દીખે દરગાહ અમે આલા. ૫
 બટે સીરની મુખોહોતે, ખતાસે ખેપરે લહડુ;
 બડા ભારી ભરે જલ્લા, રહે શીર આરણુ દિલકો. ૬
 ભગે જરી દુકાનાં બી ખેપારી રાતગર જાગે;
 લે માત્રી ફુલકી હમીદી, સીતાબી ધરસતી ભાગે. ૭
 ખુદ માખેર કર લે તુ, હમારે નગર અક્રમકપે,
 હખીખુદ્દાકી બરકત ઓર, મદત રહે હસન સહીદાસે. ૮

વણી તુજમે કહા તાકત, કહે તું ખુબ યાં ધીતની,
હસકે હાલકી તારીફ, રહે ગમ બાકી યાં કીતની. ૬

(૬) (રાગ ઉપરનો) ગઢલ

બના લાડુ લડકપનમેં, ચતર ચતરાઈમેં પુરા,
લીખાવટ ખુબ હે તેરી, ગુનીજન હે સમજવારા. ૧
રખા હે રોફ કયા જસને, ઠીકાના ખુબ સવારા,
રીયામત ખુબ હે રાજ, સબી રૈયત કહે પ્યારા. ૨
બચન મીડાશકા બોલે, રમે સખ તાજદારીબી,
ન કીસકા દીવ દુખે તુજસે, અમીરી તુને બારે કી. ૩
તુજે યહાં રખ રમે કાયમ, હજારાં સાથ તક લાકમ,
અદલ ઇન્સાફ હે તુજમેં, નહીં કોઇ ફરક શાયમ. ૪
વણી તુજકો વે: સમજાતા નીગેહ બાનીકી સુરતસેં,
રહા અન્નના તું કેસા, તરસ ખાવે વોઢી દિલસેં. ૫

(૭) લાજ છાડી છેક તેં છોડે છાકરા—એ રાગ.

તુજપે મુજે કમાલ યા, જતી જગર મેરા,
મુજકો તેરે શીવા ન રહા હી રસ દુસરા. ૧
જો તુંથી તો મજા ખીની, અતી ચમતમેં ખુ,
મેં રહે ગયા અકેલા, જાન ગમ સરરકો તું. ૨
બોખા દિયા બતાકે દિલ, મુજકો ખબર નથી,
જાતેકી તુજ ખબરથી તો, મુજ સાથ કયું હથી. ૩

- આતસ ખુજે નહીં મુજે, દેખા જિના દુઝે,
મે હાલ હો પડા હું મેં, દુનીયાં નહીં મુજે. ૪
- તેરી તરફ હમેશાં મેં દેખા કરૂં પડી,
તું છોડકે ગધ મુજે, કયું ધ્યાન ના ધરી. ૫
- ભે તું ચલી તો મેંબી યહાં જલખલ હુવા કબાખ,
તેરા ઇસક જરીનકા હોતા મુજે અખખ. ૬
- નાલા કરૂં જહાં મેં, પડા મે ખખર યહાં,
મીલતા નહીં પતા, જો કહાં હમ તુમે કહાં. ૭
- કટતી નહીં હે રાત, ના આરામ દિન પર,
મેરી અકલ ઇશક તેરા હરખાર ભડ મરે. ૮
- બસ કયું કહા હોને મીયાં આમદ શીરાકમેં,
અખ દિલરખાને નિંદકે, સોલે બડે સહે. ૯

(૮) રાગ હિપરનો.

- મેરા સનમ મુજે યહાં, અખ તક મીલા નહીં,
જીતેથી જીરકે વાસ્તે, વો દિલરખા નહીં. ૧
- મુજકો દરસ ખતાકે વો આતા નહીં કબી,
ખતમેં લીખા ચુકી હું, ચેહીમાં જરા સબી. ૨
- વાપીસ ખખર ન દી મુજે ખતકા જવાખકી,
માલુમ ચે હુવા મુજે મીલના કસીદકી. ૩
- જખમેં લીખા ચુકી તો શીર તુજપે હુવા ફરજ,
આકર મીલો મુજે અબી દિદારકી ગરજ. ૪

તેરા હરસ ખીના મિયાં મુઝે ચેન નહીં જરા,
મનમુન દિલ અબી મેરા રૂખસારપે ધરા. ૫

તુજ નામપે શીદા હું નહીં ચેનયાં મુઝે,
કટતી નહીં હે રાતના દિનકો જરા સુઝે. ૬

કહેતા વલી તું ચારકી ચારી રખે મુદામ,
હરદમ ખુદા મીલાવેગા, દિલબરકો સુખોસામ. ૭

(૯) ગઝલ ખાજાની. રાગ કવાલી.

દીલબર પીઆરે ખાજા, બજતે બેરંગી ખાજાં (૨)
તેરા મેંદરપે આયા, ફીરીઆદ બહોત લાયા
મુજ ગમને યું સતાયા. દીલબર. ૧

મેરી હે એહી ખીનતી, કહેતા હું કરકે મીનતી,
મકસદ મેરી મીલાજા. દીલબર. ૨

હરપે તેરા જો આવે, સખ મુદ હુવા મીલાવે,
હમકો તું કયું સતાવે. દીલબર. ૩

તેરા મકા હે બાંકા, મેં ખુબ કરકે બાંકા;
જખ ખુલ ગધ હે આંકાં. દીલબર. ૪

તેરી હવાસ દિલમેં, ખીલી કલી ચમનમેં;
સાખીતં કરંગા મનમેં. દીલબર. ૫

મે હાલ હે વલીકા દીલમેં મેરા હે મોખા;
તુજ ખીનમેં હુંડું કીસજા. દીલબર. ૬

(૧૦) (રાગ-પરલાતી.)

જુઠીરે દુનીયાં છોડો દિલસેં હકસેં ધ્યાન લગાવોજી;
 પથમાં સમજો મારા મોક્ષાને સાચો, કુડી દુનીયાંથી રહેજો પાછારે.
 જુઠી. ૧

આ કાયાનો બાયો નથીરે બંરોસો મીઠીસેં કોઇ દિનમીત્ર જાવેરે;
 એન બાધ ઓર માને બાપા, સાથે કોઈ નહીં આવેરે. ૨

ધન દોલત ઓર માલ ખજાનો, સખી છોડકર જાવેરે;
 યાદ કરશે મેરે પ્યારે ખુદાકો, એહી નામ-સંગ આવેરે. જુઠી ૩

કેનાં છોડ વાત્તા કેની જોડે, કેના મહેલ કેની મેડીરે;
 સખ સમકા રહે જાવે ઠીકાના, તન્દા તન્દા જાવુંરે.

પ્યારા નખીજનો કદ્દમો પઢેથી મીટ જાવે સરમાવું;
 એથી માન તું કહેવું મારું, કાલ મરીને પછી જાવુંરે. જુઠી.

આળસ મતકર આલકસી તું, બંદગી કર ઉસર બકીરે;
 ગાશીલ મત હોનારે ખમરદાર, જમ લે જાવે તેરે દમકારે.

સાથે ન આવેં સગુ વલાલું તારું, એકલો મુકી ઘેર આવેરે,
 ઘોર અંધારીમાં મુકશે તેને પછી, ત્યાં અકળાવે મન તારુંરે;
 જુઠી ૪.

અરે બલી તું સમજું થઇજા, ગાંડું પગાવું નથી કામજરે.
 પંખી કોઇ દિન ઉડી તો જાશે, પીંજર થઇ જાય ખાલીરે;

આ કળિયુગ જુઠો છે સરવે, દેખાવાની લાલીરે,
 તેડું આવ્યું સાચા ધરથી, તો જાવું પડશે હાથે ખાલીરે. જુઠી.

(૧૧) અમદાવાદવાળા પીરની ગરબી.

સખી અમદાવાદના પીર, મારાતો આવ્યા આડારે;
મારો ધણો ક્યો ઉપકાર, છે સૈયદ જાદારે.

ઝોઢવાર ખાસકતી સાત્રમાં, આવી ખીમારીરે;
મેં અરજાંટ કીયો તાર, આવીને તમે તારીરે.

હું ધણો થયો હેરાન, કે સુધ બુધ ગઇતીરે;
સૌ લોક કરે કલ્પાંત, હાહો થઇતીરે;

હું ધણો થયો દુઃખવંત, દુઃખ મારું ટાળ્યુંરે;
છે નામ તો પીર હસન, રૂપ રૂપાણુંરે.

હતાં પીર અતુરસુખણ, તો દુઃખ મારાં ટાળ્યારે;
મારા ગયા જોખનના દિન, તો પાછા વાળ્યારે.

છો ગાદીવંતા આપ, તમે નેજ બારીરે;
સૌ ખાદીમ રાખે પ્યાર, તમાપર વારીરે.

સૌ અમદાવાદનું શહેર, તમોને જાણેરે;
કાણું હિંદુને મુસલમાન, તમોને માંનેરે.

વળી અમનગરના ગામમાં, બે વેરવાડારે;
સૌ ખાદીમ છે બિલ્લિહાર, છોટાં મોટાં સારારે.

હું કરું વિનંતી આજ, સાચ તમો કરજોરે;
મુજ દુખીયારાની અરજ, ઉપર દિવ્ર ધરજોરે.

છે વસ્ત્રી ખાદીમ આજ, હજુરીમાં તારીરે;
તુજ નામ ઉપર કુરબાન, ગયો હું વારીરે.

(૧૨) ખારમાસી—રાગ ઉપરનો.

કારતક મહીને કંથ ગયા મને મેલીરે;
 તુજ કારણ પિતમરાય, થઇ હું લેલીરે
 મારે દિવાળીનું વૃત, કહો કેમ કરવુંરે
 હું વર વિનાની નાર સંગાર કેમ સમજવોરે. ૧

માગસર મહીને કામદેવ મુને વ્યાપ્યુંરે;
 માઈ જોગન રસ ઝલકાય, તેથી બહું કાપું.
 સૌ નિત નિર્ભય થઇ આજ સખી મારી સુતીરે;
 જ્યમ રાત પડે તો સામ, પીડા મને દુટીરે. ૨

પોસમાં પ્રપંચી તમોને જણ્યારે;
 બહું હૈડામાં કરું વિચાર, ખોટી પ્રિત માર્યારે.
 તમો કેના સાથે સ્યામ, જઈને ફસિયારે;
 ઘેર ગુણવંતીશો નાર, છોડી તમે વસિયારે. ૩

માહા મહિને મૂંઠોટી આશા હુ રાખુંરે;
 આ ઘટમાં ધારું ધ્યાન, પ્રીતમ મુખ બાખુંરે.
 મારા બહાલા સ્વામીનાથ મંદીરીએ આવોરે;
 હું અખળાણું નિરાધાર દયા તમે લાવોરે. ૪

ફાગણુ ફાગૂ રમે છે સરવે હળી મળીરે;
 રસીયા રંગરસ આજ રમે છે ગલી ગલીરે.
 એથી મારા સ્યામ, નિસાસો નાંખુંરે;
 મારા મનમાં કરુંરે વિચાર, પ્રેમ રસ ચાખુંરે. ૫

ચૈતરમાં ચતુરાષ્ટ ચતુર નર ચાલેરે;
 સમુદ્રની દુટીપાળા નજર થકી બાજોરે.
 કેમ કોધ કરી બેઠા છો ગુણીજન આવોરે;

એવો ઘટે નથી કંકામ, કેમ સતાવોરે. ૬

વેશાખે વાખે જીવ વાધરીરે;

ખીજ ત્રિયામજા પણ ઘેર બાધરીરે

કંથ અમારા ખોટા ગાળે લાગ્યારે;

મારા પાપી હરમનાં પાપ, એથી ફળ લાગ્યારે. ૭

જેઠે ઝાઝી રક્તકનાં નથી કાયદોરે,

ધરને પ્રપંચા ખોલેથી જશે કાયદોરે;

હું જો મારા પ્રિતમને સમજાવુંરે,

મારા દિલના છે વિસરામ, તેને ઘેર લાવુંરે. ૮

અસાડે આડી વાત, નથી મારે કરવીરે,

હું સોળ સળું સણુગાર, કરું જમ નરમાધરે;

તેથી મારા સ્યામ્ તો, મનમાં સમજશેરે,

મારી નરમાધના સંગાય, જરા જીદ તજશેરે. ૯

આવણુ શીવની શેવનામાં, નથી લાજરે,

કોઈ કરોડ કરવા ઉપાય, પીડાની કાજરે;

વાલમથી તો કોઈ નથી, મ્હારે બહાલુંરે,

હું સોળ સળું સણુગાર, સનમુખ ચાલુંરે. ૧૦

બાદરવો ખીલ્યોરે મારા મન વિશેરે,

હું જાણું મારા પ્રિતમ, જરા મુજથી હશેરે;

નિમવૃત મારે મન ગમતા, પછી કરવારે,

મ્હારા ગુણ તણા બંડાર, ઉપર પરહરવારે. ૧૧

આશોમાં આશા પુરે, તું હમારીરે,

આ ધૂટમાં તું કિરતાર, ગતિ ત્હારી ન્યારીરે;

વલીજ આ કહે છે મહીના મુખથીરે,

તું સૌનો પાલનહાર, તજવે દુઃખથીરે.

૧૨

(૧૩) રાગ-ભજનનો.

ચતુરાધ ચિત મનથી તમે ચાલો આજુઠીરે દુનીયાંમાં જરા તમે

બે આંખોથી બાલો ચતુરાધ. (૧)

પાપ કરેથી પુન્ય થશે ને પુન્ય કરેથી પાપ

કામ કરજો સોંધી કે જેમાં થાય રાજી આપોઆપ,

ચતુરાધ. ૨

જમણા હાથે પાપ થશે તો ડાબે હાથ થાય વેળી

કેમ નિરંજન નથી નિરખત, કળિયુગની છે ફેરી ચતુરાધ ૩
બેદુને રાખોને પાકો, રસ્તો છેરે કડચુ.

સાથ લીધા વિના જશો તો પ્યારા પડશેરે પસતાંન ચતુ ૪

રસ્તો આગે દુર ગનો છે જેવી લંબી ખજુર,

ખીના સાથથી જસો તો પ્રારા થઈ જાય ચકમાં ચુર ચતુ ૫

અરે વલી તું સમજી લેજો જાવું ઘણું છે દુર,

સનમુખ જાહેર શુ કહેશે ત્યાં સાડેમો હાતુર. ચતુરાધ, ૬

(૧૪) રાગ ભજનનો.

નખીજીકા નાંમ સમરસેજી ગરરીકા પ્યાલા ના પી

પાક ન ખીજી ને ઉન્મત ખાતર, કેસા સદમ ઉડાયા

સદમ ઉડાયા અપો જીપે મુકે દુકડે ખાયા. નખીજી. ૧

નખીજી કીસમરનેસે તુજે, વહાંપે હોગા હીજનાં

સોચ જરા દિલ મેરા કેડેના, પુરસજાટપે જાના. નખીજી. ૨

રસ્તા બારીક હે એસા વડે, તે ગસેખી તેજ
 ચત્રના હોગા તુમકો ઉસપે જયું દરિયા ખાવે મોજ નખી. ૩
 રોજ હસરમેં હક ખુતવામે, હિસાબ પુછે એકદમ
 બસે ખુરે ખુતજાવે દફતર, તો કેસી હોગી ધમાધમ નખી. ૪
 સાથ રખો શશુમાર તુમારા, ખાવિંદકો સમજના
 છોડ તેરા તું જુદા ધંધા, ગિઝાનેરકો જાના. નખીછ. ૫
 મીયાં તહી તું દિવમેં હરદમ, કયું રહેતા પરસ્તાના.
 ત્રાપજાકી બંસી બજાવે, મુખસે નખીછ કગાના. નખીછ.

(૧૫) શબ્દર.

ખોદકર કુછ ખેદકર, કયું કર હુવા તું બે ખખર,
 બીમારી જમ જાવે તેરી, પાંચુદવાપર કર નજર
 હાર તુકે છપીવે મીયાં, યા નેહીંતો શીર જાવે ગમર,
 ત્રાપરેચકર ખ્યાલે કે તહીં ઓર શોખસેંપી નામવર
 જસને પીયા ખ્યાલે કે તહીં બિમારી ઉસકી જડસેં ગમ.
 બગી મહમદ તું રખ સામિત કદમ, પાંચુક મન છોડે કહીં.

• ખ્યાલ.

દિવમે હુવા છકાર, મીલું દિલજાળી કામેં ધુધુ તુમકો
 મીલજાવત સતા તેરે દિવાનેકો મેદુકું તુમકો. ૧
 મેં શીરા બહોત દિનમકાં પેતેરા ફેરી.
 ગમ નિંદ એન આરામ, ફિકરમેં તેરી
 હલદતમાં તેરી લે હમ તો બન ગએ લહેરી
 કર નજર હોતી હે ફજર જરા સુન બેરી.
 હમ તેરે ઇસ્કમે ચહેદર બદર શેરી.

કાં જાતું કહીં નહીં, થાયા તેરા સાયા મુજકા
મેં હુકું તુજકો મીલ જા મન સતા તેરે દિવાનેકો.

નહોં પડે જરા આરામ મુઝે બસતીમેં
મેં ફીરે દિવાના ચાર, તેરી મસ્તીમેં
હોતાહે ગિરેખાં ચાક, એસી કસ્તીમેં
લગે પતા તેરા જાન, મીલું જાનરદસ્તીમેં
નથી માલુમ વિસ્તેકી મુજે, રહા સુરતીમેં
પડતી માલુમ મુજે એલી તો મેં કાં છોડું તુંજકો
મેં હુકું તુજકો મીલજા મત સતા તેરે દિવાનેકો.

૨

જાન સુનાયા મેંને કિતાબયે આલવાલા
લામ કાંપે પહાંચે મીઝાયા હક હો તાલા
તુજ કારન પ્યારા કીયા, એરખને ઉખવા,
સખી નખીયો કાં કીયે સરદાર તુઝે હકતાલા.
જો તુંજસેં હોયે ધન્કાર, કરે દુનીયામેં ખુદા મુંકાલા
યે સુનકે હુવા તઘ્યાર, મીલું અજ તુજકો.

મેં હુકું તુજકો મીલજા, મત સતા તેરે દિવાનેકો.

૪

તુને લાતં વોઈ ના, મનાત કાંસીર ફોડા-
હેખરકા કિલા બડા જખર દસ્ત તોડા.

ધંસમાલકા જાદુ જડસેં તુને ઉખાડા.

ઓર જકુમ કાતો સખી પેહેલવાં માર

સખી કુશરાના કિયા પેચે માલ દિન સવારા

જો દેખે તેરા દિદાર પહેવો સદક દિલશે કબચાંકો

મેં હુકું તુજકો મીલજા મત તેરે દિવાનેકો.

૫

(૧૭) ચોક.

સરસત સંમરલે સારદાં રખસર સતીકા ધ્યાનજી
 મહારાજ શ્રી દરબારપે, મતચુકના તું બાણજી.
 પુરી કથા કહેના બત્તા ફીરખાત મેરી માનજી
 ગાના તેરા સુન કરવલી હોવે નીગા સરકારકી.
 રાજ અમરસોંગ માહારાજ, બના રહે રાજ હમેશાં તેરા,
 દરબાર પે તેરા લક્ષ્મીજીકા હોતા હરદમ ફેરા એ ટેક.
 ચલુરરાજ ધીરાજ, રાજકા છતર ખીરાજે સીર ઉપર
 પરકમી બડા સીંહ મિત્ર તાજં ફીરત પેઉનુ કાગારીપર
 ધનિસાદ હોતા હે ખુશ, અદલપે રહેતી હે સરકારી નજર
 સાહુકારોપે રખતે પ્યાર ચોર કીનિક લતી હે યહાં પેનર
 સખ પ્રજા કરે આનંદ રાજ ચલતા હે યહાં ઘેરા ઘેરા
 દરબાર પેતેરા. એટલે ૨.

જીસ વખત પડાયા કાલ નંદકે બાલ સાલ છાયનકી
 હુધ લુટ ફાટ ચોર માર, ખરાબી હોતીથી દુનીઆંકી
 કંઈ રાજ હોગએ નરમ, ગયા સખ બરમ શરમ નહી રહેતી
 થી કીસીકી,
 ચોર શહેર લુટ ગએ કહી, રહી આખાદીઓ ગણાકી.
 કયા જમી હે તેરી ધાક, હાક પેસવાર ચોર પ્યાદા દોડા
 દરબાર પેતેરા.

રાજ્ય સ્થાન બડે મકાન બનાયે એસે હે ચોક બહોત શુભ-
 આર કહેને જોસે
 પાયગા લગી હે ચારો ખુટ, ઘોડે ફીર બધે હે કસે કસે.
 દરવજા રખા પુરવકા રશનાઈ દીખેદરી ખાનેસે.
 જુક રહી ખારી ઝરખા મહેલ બહોત ભગતે હે પ્યારા પ્યારા.
 દરબાર પેતેરા.

કયાં કહું યહાંકાં અહવાલ, આપમે અબી ઓગનેકા
દેખા પાનરવા, પહાંડાં, જવાસ બડા આસમ યહાં પેતો
રધયતકો નહીં યહાં દુઃખ હે કૃપા રાજ કીલો.

કયા બજારકી હે બહાર, આતી બગીચાસે કુલોકી બો.
અરમસીંગ મહારાજકા દેખા મને અમકતા સતારા
દરબાર પે તેરા.

સખ કરતે તેરે વખાણુ, ઓગણે મ્યાન, સદા રહે સુખી
મોતીયા વાલા.

દખે હરિ તુઝે આનંદ બોલ મહાદેવ રખેગા બાલા;
કયાનેક નામ તું રાજ, નામ ચોખુટ તેરા મતવાલા.
દરસનપે પરસન હકી, રખે દિલ બડી તુજપે સતવાલા;
તેરા દુશ્મન હોયે પેએમાલ, ફીરે દુનીઆં મેવોહી મારા મારા.
દરબારપે તેરા.

રહો જુગ જુગ જીવન આપ, ઘટે સખ પાપ દયાળું રાજ;
નગેકુ કપડે મીલે, ઓર બૂખેકુ મીલતા ખાનાં.

જાયકકો દેતાઈ ઇનામ, વાહ વાહ વાહી કાડંકા બાળ;

દાતાર બડા ગુણવંત, નહીં ઇન્કાર યહાં કંઈ સાળ.

હે દોષ કુંવર સરકારકે; દેખામેને ઉરકા અમકારા;
દરબારપે તેરા

સુનો કુંવરજીકા અહવાલ, મોતીકી માલા પહેની ગંઠોડે લગે
કાતુ મેં

સુન્નેકે કડે, પહેનકર ખડે, દુશ્મન સેલડે, આંતેહે એસે ધ્યાનોમે
કયા ખુખી ઉનકી કહેજખીજ રહે સુખ ન નહીં ચંદે ખ્હોત ધ્યાનોમે
રહેતા હું મેં ગુજરાત, ચલા પરબાત, જખસે જાણું મેં.

કહા મીયાં વલી ને ખ્યાલ, સુનકે અહવાલ રહા નહીં દિલમેલ.
દરબારપે તેરા

(૧૮) ખ્યાલ.

અમદાબાદ ઇલાકે કરખે બરતા પરાતી.

હે શહેર બડા ગુલઝાર, નજર બરઆતી; એ ટેક.

કહુ પરીતીકા અહવાલ, પડાયા કાલ, સાલ છપ્પનકી.

હુધ કડા કડી ચોખુંટ, દુકાના લગીથી મહાજનકી;

ધાન જોખતાયા જમતાવજુ, સદાવૃત ચલતીથી ધરમકી.

સખ ગરીબોપે હુધ મહેર, દુકાના અખી તલક ખુલતીથી;

અમદાબાદ—૧.

કિતનકે મમીને સદાવૃત મહાજનકા લગા ચલતાયા,

યા બાવ મોંઘા ધાનોકાં, વહાંપે બાવ રખા ગલતાયા;

એ કહણુ સાલમેં મહાંજનોને, ધરમ ચલાયા સીરસાતી,

ઝોર જનવરો ગાયો બેસોકા વહાં ધાસ મીલતીથી. (૧)

મહાજન તો શીરકર સદાવૃતસે અટકા,

કંગાલ હુવે પએમાલ, ખાકેસખમાલ, બહોત જા બટકા;

નહી લગે હીકાના ચાર મઉ તો બહોત ખુશ મરતીથી,

કંઈ ખડે બરે ઝોર ખાધ, લાશતો પડી પડી સડતીથી.

અમદાબાદ—૨

સરકાર તરફસેં પીછે હુકમ આયાયા મજુરીકા,

નીકાલે સાતલાખ રૂપીયે, સડક ઝોર તળાવ ખોદનેકા;

બનતીથી સડક ખડે હોયે ગરક, ગાડીકી તરફ,

લખી ચોડી ખુલતીથી.

પથ્થર કંકર વહાડાલ, સડક તોખુખ પક્ક બનતીથી,

અમદાબાદ ઇલાકે કરખે બરતા પરાંતી—૧.

ગંભીરના ગાયન.

ગમ્મતના ગાયન:

(૧૯) રાગ અબોલા

એક દિન કીયાયા બિચાર, ખાના ખુબયા તૈયાર;
 ઘરે હમારે ખુલવાયે, પ્યારી ચક્કે યહાં આયે.
 રાત આધિકે બખત, સરવે સુતીથી જગત;
 દસતરખાના ખીલવાયે, પ્યારી સામને ખીલવાએ.
 રકેખી ખમચાડે ખુબ પાસ બેઠી મેખુખ
 ગરમ પાની તૈયાર, યુંહી બેઠે એઠ્યાર;
 નાનંદ રોટી કુલકે, સક્કર દુધમે ગુલકે.
 નાન ખટાક મોજુદ, ઓર કહે હુવે દુધ;
 મસ્તકી હલવા બનાયા, અડેકાખીમાબી આયા.
 ઘોસ્ત રોટી કરકે, ચાવલ થોડે ધર દીયે;
 ચાવલ કમોદકે થે હાલ, ધલાયગી ઓર સુતરસાલ.
 ખાના ખુબસા ખાયા, મળ બોતસા પાયા ખીડીઆ
 પાનકા આયા;
 લવીંગ સોપારીકે સાથ, દેખું ડાલ મલે હાથ.
 મળ બહોતસા પાયા; હમને કહે કે સુનાયા.

(૨૧) ફારસ.

હું શું કરું બાપ મારો, મૂરખો ધણી,
 મૂરખા ધણીની મને ખીડાતો ધણી.
 બોલવું ને બકવું બસવું મુખથી,

હું શું

કુઅડ રાંડનો જનમેલો કુંખથી;

હું ગમરાણી એના દુઃખથી.

હું થું.

બણવું કે ગણવું અક્ષર કે આકડો,

આવો ચતુર મહારો ધરધણી છે ફાંકડો;

ફરતો કુંભાર ધર ચાકડો.

હું થું.

રાતના વિષે એને રસ્તા ખતાવું,

સુતેલો હોય ત્યારે હું એ ચેતાવું;

નહીં સમજે તો પડે પસ્તાવું.

હું થું.

હોળીની જાગ ઉઠે છે એને દેખી,

નકટ નકારો કરતો બહુ શેખી;

વળી ખાવાની રાખે છે ટેકારે.

હું થું.

રાટના આપું તો મુઝો ચાર પાંચ ખાતો,

શાક થોડું આપુંતો, વળી મુકે મને લાતો;

ખીટયો નકટ નથી મરી જતો.

હું થું.

વલીજ કહે તું કેમ ગમરાણી,

બણતી નહતી ને વળી ચપરે અબણી;

કેવી ધરના ધણીથી પગણી.

હું થું.

(૨૩) રાગ ઉપરનો.

હું કહું વિનંતિ સારી, સાંભળવાથી લાગે ખ્યારી,

અમનગર શહેર ધડરતું, રહે કીલ્લા માંહી વસેલું;

ત્યાં રાજ સ્થાન તો બારી.

સાંભળવાથી લાગે ખ્યારી.

વોરાનો શેઠ છે મહોટો, જેનું નામ ડાસબાઈ કહેતા;

તેની વાણી લાગે ગહું સારી. સાંભળવાથી લાગે પ્યારી.
 રૂપમાં ઘણો રૂપાળો, દાતારીમાં નહીં દે ટાળો;
 મેં જોયો કરી હુંશીઆરી. સાંભળવાથી લાગે પ્યારી.
 શોખીન ઘણો છે રસીલો, નીસરે બપકાથી છખીલો;
 બયો હુંશમાં સંસારી. સાંભળવાથી લાગે પ્યારી.
 ધડીઅળ રાખે લટકાવી, દુશ્મનના દીવ ચટકાવી;
 જોઈ દુશ્મન રહી જાણદારી, સાંભળવાથી લાગે પ્યારી.
 એ રહે તો ઘણો ઉદાસે, દોસ્તદારીમાં નહીં હતી રામે.
 નચા દોસ્તદારોથી સુખકારી. સાંભળવાથી લાગે પ્યારી.
 માફ નામ વલીલાઈ જાણો, સૌ મારી વિનંતી માનો;
 કોઈ નવ કરશે સોખન નહારી. સાંભળવાથી લાગે પ્યારી.

(૧૪) ગરબી સાંભળરે તું સજની મ્હારી (એ રાગ.)

ચિત મન ચતુરાને ચેતાવું હુંતો, પરનારીનો સંગ ટાળોજીરે;
 ચિંત કરેછે મન તેથી તમાઈ, તમે નજરેથી તો જરા બાળોરે.
 વાત મેં જાણીજીરે. એ ટેક.

નારીતો જાતની સોખત ખોટી, ઘેર ગંગા છોડી નહાંતીજીરે;
 સાત સમુદ્ર સાથે તરીને, પ્રેમ રસ જોજન ખાતીજીરે.

વાત મેં જાણીજીરે. ૨
 પરનારીની પ્રિત એવી જેમ, ખાતરમાં થાય કીડાજીરે;
 કેમ કરી મન લલચાવો સ્વામી, મુકીદોને બધી પીડારે.

વાત મેં જાણીજીરે. ૩
 પરણ્યાજી તમે મને પરણીને, શાં શાં સુખ દેખાડ્યાંજીરે;
 વિરહપથામાં કદી જોઈ તમેનેતો, ખાવા પડે છે હુંકારારે.
 વાત મેં જાણીજીરે. ૪

હસી ના ઢાળ્યો ઢાલીયો, પ્રિતમ બેસી ન કરી કદી વાતરે;
જીવતો જોયાં ખાઈ તમારો, મનતો કરે છે ઉચ્ચાટરે.

વાત મેં જાણીજીરે. ૫

સગપણ થાતે કેમ, સરખ ના ઉતર્યો, ક્યાંથી પડી હું તારે હાથરે;
બરજોબનમાં ભોળવી મુજને, કરવી દેહીની ધાતરે.

વાત મેં જાણીજીરે. ૬

દુઃખનાનો દહાડા મને નથીરે સુઝાતા, પરજ્યાજી જાય પરધેર;
રાત અધારી મુકે એકલી મુજને, ખાવા ધાય બધું ધરરે.

વાત મેં જાણીજીરે. ૭

ધેણી થધરે મારું મન ગભરાણું, જાવું પીએરીએ કાલરે;
કહે છે વલીજી દાતા તે ક્યમ, અબજા શીર નાંખી જાળરે.

વાત મેં જાણીજીરે. ૮

(૨૫) ગરબી.

કહાના નંદકુંવર ચિત્ર ધારીરે,

તહારી અકગ કગા છે ન્યારીરે;

કહાનાજી નંદલાલ મંદીરીએ આંવોરે,—એ ટેક.

હું તો નીસશ છું, વળ નારીરે.

સેજ સુની પડી છે અમારીરે,

નીત વાટ જોડું છું તમારીરે;

કહાનાજી ૨

મારું જોઈ ગુલાબ શું અંગરે,

શીકો પડ્યો પીળો થયો રંગરે.

મારો હર્ષ થયો બધો ભંગરે,

કહાનાજી ૩

હું તો નાથ તમારી છું દાસીરે;
 નાની નાળુક રૂપાળી છું ખાસીરે,
 મુકી કેમ ગયા તમે નાસીરે. કહાનાજી. ૪

અપવાસ કરને રાત જાગુરે,
 હું તો વ્રત કરને વર માગુરે;
 દિલમારૂં નંદકુંવર શું લાગ્યુરે, કહાનાજી. ૫
 વક્ષીજી કહે રહે છાનીરે.

તારી વાનો બધી મેં તો જાણીરે,
 તું તો નંદ કુંવર થકી નાનીરે; કહાનાજી. ૬

(૨૬) દોહરો.

લીખ કરમેં પૂરજા હાથસે, જોગુંગા અખ ખેશક તુમે,
 કાસીદકો દેખેતું જામ, વાપીસ ખગર દેના મુમે;
 ખતકો તેરા દેખું મેં જામ, કંઈ લાખ રંગ મુજદો સુમે,
 આતસ લગા દેતે હે જામ, પન ખીના કેસી ખુમે.
 ઇમાલીમ ઓર રખ માનજી કી દોસ્તી અમર રહે,
 આદાવનેકી સાલમેં, દઇ આઝીતર વલી મહુમદ કહે.

(૨૭) કીસ્સો પીર સાહેબ અકમદાવાદ વાલેકા.

(શુર કરતાહું સાથ નામ અલ્લાહકે.)

યારખ તેરે દરગાહમે, યેહ ઇલતીખ કીજે કબુલ;
 તુજ નામપેં હોકર ફીદા, ફીરયાદમેં રહેતા રસુલ.
 બરહક ખુદા કે પહેલવાં, હે યાર ચારો ઉનકે ફીર;

હજરત અબ્બા અફર ઉમર, ઉસ્માન હૈદર નેકતર.
 રતબા ખુદાને ઉનકે તહી; પેદા હુવે વો બાદશાહ;
 હજરત તો જોહાર કે પીસરૂ, હસ્નો હુસનસે હે અદા.
 બલહાર ઉનકે નામપર, જબ આપ ઝોર ઝોલાદસો
 શાકીન અમદાવાદકે, નામ ઉનકા પીર સાહેબ કહે.
 ઉનકા કહું મેં માંજરા, તુક દિલકે કાનુસે સુનો;
 અબ મેં કહું પૂરા બયાન, સુનતે હીજયું મોતી ચુડું.
 એક આરવો સૈયદમીઆં, કરને સદર મઝેકે તહીં;
 ખાદીમયેં કંઈ સાઈમેં, એ ખ્યાલ દિલપે કીસકા નહી.
 રૂપસદ હું એવો પીરજી, અમ્મા જાનબી સંગાતમેં;
 મુંખ્યાઈમેં કંઈ દિન રહે, ફીરકી સવારી જહાજમેં
 જીદેડી કરકે સહેલ, ફીરકે ઉંટપે હોકે સવાર.
 કંઈ દિનકી મંજલ તેરકર, પહોંચે વો મઝકે ગુલહજર;
 હજકે લીયે જબ આપ ઝોર, ખાદીમ સબી પહોંચેં વહાં
 હાજર હજુરીમે રહે, ખાદી મસબી ઉનકે મહાં,
 મુરસદવહી અહલાહ કે, પ્યારે બડે થે પહેલવાં.
 યા તુરતુરાની સબી, દીલકે સખી થેવો મીયાં;
 અહમદનગરકે ખાદીમાં ઉન સાથમેં. હાજી અઢે
 ઉસ્માનભાઈ શેઠ થે ઝોર દુસરે મેંખર શેઠ હતે.
 મઝકે મદીને કીતવાદ, ઝોર હજજ અદા-કીતી સબી;
 રૂપસદ હુવે વાપીસ ચલે, આયે વો જીદેડા સબી.
 જબ આપ ઝોર સંગાથ, સખ જીદેમેં આયે જીસ વખત;
 કુછ હાલ હજરતકા નરમ, દિલપે તો પહોંચીથી વખત.
 યે હાલકી કીસકો ખખર, માહુમ પડતીથી નહીં;
 એક દિનકી તકલીફસે, જાન આપને પોસીદકી.

વોથે વલી અલ્લાહ, ઝોર સાર્હેય જાહે ખાસથે;
 ઉનકા નહીં કોઇ બેદકો, પહોંચે બહોતસે પાસથે.
 હરજતને કીતી નિંદયું, રંજો અશ્રમ પેદા હુવા;
 અમ્મા જનકી દિલગીરી, ઝોર શીર આપકો દીતી દુઆ.
 પાએ વક્ષત વો પીરજી, સખ દીલમીને કરકે અન્નય;
 અગરાહ મેં કેસા કરે, અલ્લાહને ડાલા ગજન્ય.
 સખ ખાદીમાંકી આંખસે, જારી હુયે આંખુ સબી;
 હાય હાય હમારે પીરજી, તુમનો દગા દે ગયા અબી.
 રો રોકે સખ-દિલગીર હો, માતમ સબી દિલમે હુંધ;
 સૈયદમીઆંકી માનમાં, સખ દિલ મેને હો ગઝ કવી.
 મહોરમકી તારીખ સાતકો, તખ આપને પરદા કીયા;
 સખબાઇ ઝોર અમ્મા સબી, ખાદી-મને મીલમસલત દીયા.
 હજર તકી તુર ખત હોયગી, બીખીજી હવ્વા પાસમેં.
 કરના મનર અખ ઇસકદર, પક્કા બનાના ઠાઠમેં.
 જાખ આપકારો જાહુવા, વાં ખુશસી હુમ ખુખીઆં;
 હોગજો ખતમ કંઇ રોજતક, પઢતે કલા મુલ્લા યહાં.
 કોઇ દેખસે તુરખત સરીફ, હેરત રહે દિલમે વોઇ;
 એસા હુવાયા કામકે, કંઇ દેખને આયા નહીં.
 જાખ તુરવાં અલ્લાહકા, હરદમ ખરસના ઉસજગા;
 સખ રોસની તો ખુશહે, અલ્લાહકી વાંપે નીંગાહ.
 એ હાલ અખ મોકે ફકર, આગે હકીકત મેં કહુ;
 મદિત યહાં પૂરી હુમ, આગે ખીખી અમદાબાદ કો.
 ખીખી સાખને આકે યહાં, સલ્લાતો સખસે લીયહી.
 હજરતકી જાહતકે લીયે, અખ કયા સલાહ દેને સબી;
 સખબાઇને કિશ્મત દીયા, કરના ખરચ બસ સોખસે.

સેવક મીઆકે નામપે, રૂપીએ હોવે એકવીસસે;
 મસલત હુવી નકી મહાં, કરના ખરચ જલ હજમીને
 તારીખ સતાવીસકો, સખકો ખુશાલેનેગીને;
 અખ ખત લીખો અહમદનગર, આવે જમાત સખ ગામકી.
 મેંખર સમી આવે યહાં, આવે તો શેક ઉસ્માનજી;
 કઠોર ઓર સખ ગામકે, ખાદીમ ખુશાલે તુમસીતામ.
 તની રસીદ ઓર, ગોસ્તધી ઉસ્કાભી પૂરા દોહીસામ;
 સખ મુદકમે કામજ લીખા, ખાદીમનો આગે સખ યહાં.
 કયા હુમ ઉડતીથી વહાં, ખરચા હુવા જયુ ખાદશાહ;
 સખ હાફીજે કારી સમી, પદતે કલા મુદલા સહી
 સખ રાત તકકી તે ખતમ, મીલતીથી કાફીભી વહીં
 દો દીન ખરચ ખાકે સમી, ખાંદી મને માગીથી રખ.
 જમ પીરજીકે ઘર સતી, હમ સખતે પાયા હે મખ;
 સખ હાલતો પૂરા હુઆ, ફીર દિલમેં યું હોતા દરદ.
 અહમદનગરકે ગામકાં અખ, કોત દેખેમા મરજ;
 હજરત તુમારી જાતસે, હરસાલ આતેથે યહાં.
 રમજાંકી રસ્તાવીસકો, બંગલે મીને દીસતે મીયાં;
 સખ લોગકી ઉમેદ ઓર, સખ મુદદુઆ હોતી વસુલ.
 તુમપે ખુદ થા મહેરબાં, ફીર મહેરબાં હજરત રસુલ;
 તુમ ઘાગ દીલપેં દેકે ફીર, એસી સફર તુમને કીયા.
 કોષ ખારબી દીસતે નહીં, હમસે જુદારા કરલીયા;
 હાય હાય હમારે પીરજી, હમ આંખસે દેખીગે કખ.
 ઉનકે તુટે હુંસે ખુદા, તુ બખસ દેનાં હમકો રખ;

મુજકો બડા થા શોખ કે, કીરસા લીખું હંજરતકા મેં.
 માહે જમાદુલ આખરીકી, સત્તાવીશકો વલી કહે;
 મેં હું ગુલામી આપકા ઝોર, આલ અસહા ખુકામે.
 મુજપર મદત રહે આપકી, કીરસા કલી ચાલીસકા;

મહાત્મ નામ.

૨૮. માહાત્મ નામા .

- અર વોય હાયરે ખીનતે નખીજી કે પ્યારે,
ખીનતે ન ખીજી કે પ્યારે;
અજ અમ્માસે હોગએ નીયારે. અરે વોય ૧.
- જમકે સોંપે થે અમ્માને ઉનકો,
લે ચલાવો સવાલી સફરકો;
બા ખુશી સે ચલેથે પ્યારે ધરસે. અરે વોય. ૨.
- નહી ચલના પડા થા એહી તનસે,
ધુપ નહીં સાંઢીએ શુઝ બઝનસે;
અસગર હેરા હુવે થે એસે રણસે. અરે વોય ૩
- એસે બારી વો રણમે ચલતે,
ધુપકે મારે પસીને પીગલ તે;
હેરા હોતે દોતું હાથ મલતે. અરે વોય. ૪
- નહીં પ્યાદે ચલનેકા રબદ થા,
હરજત અહમદકે ખાંધે પે ચઢને;
ખાસ હજરતઅલી કે પીસરથે. અરે વોય. ૫
- ઉનકા ચહેરા નુરાની નુરખરસે,
આતસીમે પ્યારે દોતું તરસે;
આહ બર બર કે દુઆ કરે હકસે. અરે વોય. ૬
- રાહમે હસનેન પૂજા ગદાશું,
દૂર ધર તેરા કીતના હે યહાંશું;
હમએ મુશ્કલસે હેરા હુવા હું. અરે વોય. ૭
- ખુદા શાહદકે હમ દો નવાસે,

કભી પ્યાદે ચલે નહીં એસે;

હમ પે જુસ્મ હુવા એ કેસે.

અરે વોય. ૮

શીરકે ખોલા એ સાયલ સવાલી,

હેકુર ધર નહીં નજદીક વાલી;

તુમ પે મુસ્કત પડેગી ખેહાલી.

અરે વોય. ૯

તુમકો લાયા મકર ફંદ કરકે,

નામ સાયલ સવાલીકા ધરકે;

તુમકો ખે ચુંગા ખુરદો કે જરસે.

અરે વોય. ૧૦

સુનકે ઠોતું નવાસે એ દિલમે

મુકકરતે ખુદાકે આ બનમે.

તુને ડાલે હમનકો એ ફંદમે.

અરે વોય. ૧૧.

કહે વલીજી એ ખેલ રખકા.

ઉસ્કી કુદરત મે વોહી સમજતા,

ખાસ સદલે અલાંકાએ ધરયા

અરે વોય. ૧૨.

૨૯ ચલે અલાહેપાક જનાખે મહમદી [એ રાગ.]

કરખલમે આજ જાનેકી તૈયારી હો રહી,

હજરતહન હુસેનને અખ્માસે માફકીધ;

જાનેકે વાસ્તે તો કીયા સાહને શીગાર,

ખાંધીછી કમર ચુસ્ત હુવે ઘોડેપે સવાર,

મે જુસ્ફીકાર હાથમે નાલા કરે પોકાર,

અલાહ કે હુકમપે હુએ બાઇ દો તૈયાર.

કરખલ ૧

બનકન કે ચલે શાહવો કુશાર કે હપર

સામીલ હુવાયા જંગકે કંઈ કાઢે ડાલેસર.

સીર દુરતો પડે થે રેહવાં તડપટેઢેઘડ,

હે બતસે બાગતેથે વો કુશર સર બસર.

કરબલ. ૨

બસતેનકારે જંગકાવાં ગુલગુલા હુવા,

બારીહુવાયા સોરકે દહેસતસે કંઈ મુવા.

નાલે ચલેથે લોહુકે ઝોર બર ગયા કુવા.

કુશર સબખુતો સે ઝોહી માંગતે દુવા,

કરબલ. ૩

ઢહેલાતવો મનાત મદત આનકે કરો.

બાચાર હો રહે હે હમે ધ્યાન કુછધરો.

દીને મહગદીકા હમેડર બડાપડાં

બસ ઝોકહી સવારને કયા જુદમ ઝો બડા.

કરબલ. ૪

જહેતા હે વહી જંગ હુઆ કેસા બેસુમાર.

તોડાયા કુશર આપને કાશરકુ મારમાર

કંઈ બેદયા ખુદાકાકે પહોંચાઉને અસર.

યા નહી તો શીર અલી કે શાહજહે શેરનર.

કરબલ. ૫

(૩૦) રાગ ભેરવી.

જોગી કરબલમે જના રવાહે;

વાપે હસનેન પ્યારે મીયા હે.

જોગી ૧

પહેન ઠકનીઓ તસબી સમાલો;

નામ હજરતકા ખ્દાના પકડલો,

તું ઝો ગંડી શીકરમે તો મત સો.

જોગી ૨

બનકે બેરાગી બનમેં ચલાબ,

કુટુંબ કબીલા છોડ મલાળ;
હોકે બીરમીલ ગંગનપે તું ચડાળ.

જોગી ૩

છોડ ગફલત તું હોળ ખખરદાર,
દુર તન મન ધન છોડ ધર બાર;
જાકે પહોંચો હસનજી કે દરબાર.

જોગી ૪

ટૂંકાકર બલમેં પ્યારે બસે હે,
ઉમ્મતો કે લીગે વાહ ફસે હે;
કેસે કેસે સીતમબી સહે હે.

જોગી ૫

નામ હસનો હુસનકા લીયાકર,
ઉનપેજી જ્યાં તું હરદમ ફીદા કર;
કયું કે વાલી હે અપને ખરામર.

જોગી ૬

જાળસે હે ખુદા કે પહેલવાં,
ઉનપે કુરખાં રહો બેદિલો જા;
રખ વલી તું મહોબત સુખો સાંમ.

જોગી ૭

(૩૧)

હે એ માતમ હસને આલીશી.
આજ ગમ્મે હે પ્યારે નબીજી,
સખકા આલુદા દિલતો હુવારે;
રા રા આંસુકે છુટે ફુવારે.

ટક.

હે એ માતમ. ૧

શાહજાદી થે ખાતુ ન જાન્ના;
લાડ લેશે કરે એહી મીન્નત.
પ્યારે દોનું થે અસગર બાઇ;

હે એ માતમ ૨

જીનકી સીફત ખુદને બડાઇ.	હે એ માતમ. ૩
કહેતે હજરત જોરા હસનસે;	હે એ માતમ. ૪
મેરે પ્યારેચલે કયું વતનસે.	હે એ માતમ. ૫
તુમકો જંગલમેં જાના રવા નહી;	હે એ માતમ. ૬
નાસો હાવે મદીના મેરે તહીં.	હે એ માતમ. ૭
તુમતો કરબલકે જાની બકો જાતે;	હે એ માતમ. ૮
મુજકો દાગ કલેજે લગા તે.	હે એ માતમ. ૯
મેં ના દેખું હસન ગુલબદનકો;	હે એ માતમ. ૧૦
છાડ નીકલું મદીનામેં રથકો.	હે એ માતમ. ૧૧
મુજકો યાદી હસનકી જો આવે;	હે એ માતમ. ૧૨
દાગ હીજરતકા મુજકો જલાવે.	હે એ માતમ. ૧૩
જાન જાવેગી બેશક મેરી;	હે એ માતમ. ૧૪
મે જલ જાડં હીકરમેં તું મ્હારી.	હે એ માતમ. ૧૫
મુજકો હેરાનગારી રહેગી;	હે એ માતમ. ૧૬
દુઃખ એ ખાતુ તુમ્હારા સહેગી.	હે એ માતમ. ૧૭
મેં નાં જાતું કે તુમ આવો પીછે;	હે એ માતમ. ૧૮
તુમ યડ જાવોગે જાલી મકે નીચે.	હે એ માતમ. ૧૯
કાલ પુરા હુવા હે તુમ્હારા.	હે એ માતમ. ૨૦
આખ કયું ચામું મે દિલકો હમારા.	હે એ માતમ. ૨૧
આહજરી વો નાઝા કરમેં;	હે એ માતમ. ૨૨
હુધ દિવાની મદીના શીરમેં.	હે એ માતમ. ૨૩
કહી વહી ને માતમ પૂરી;	હે એ માતમ. ૨૪
મેં તો જાતું કે હોગી અધુરી.	હે એ માતમ. ૨૫

મુજકો તાકતઠકહાં હે જબામેં;
બીતતે હેજરતકા બોળું જ્યામેં. - હે એ માતમ. ૧૫

(૩૨) રાગ મરસીયા.

અરે વોય હાયરે અલ્લાહ કે પ્યારે છુપાને;
અલ્લાહે પ્યારે છુપાને, આજ જોહેર જમીમે સમાને રે. હાય
વે થે હજરત નમીકે દીવોજાં, આપ ઉનપે રખતે દિલ સુખોસાં
આજ ઉનકા આયા હે એ પેગામ. રે. હાય.
આપ ખાતુન જન્નત કેળયે, હજરત જોહેરાને જોહેર કમાયે;
થે સેર હજરત અલીકે મન ભાયે. રે હાય.

હાલ એસા કીયાંથા સીમરને,
બે અદબ કી બડી બે શરમને.
આપ પ્યાસે કે કાટા સર ઉસને; રે હાય.
એ ખબર જબ મદીનામેં આઇ,
રા રા કહે તે થે ખાતુન માઇ.
મેરી આજતો ગમાઇ કમાઇ; રે હાય.
સખી અસહાય રોને થે બારી,
આંચુ સખ કે હુવેથે વહોં પે જારી,
સખકે દીલ પે કટારી જયું મારી; રે હાય.
હાય અસગરકો હમ કહાં દેખે.
આજ પુરે હુએ હિન કે લેખે.
ગુલમ અંદાજ કા દીલ અલેખે; રે હાય.
ધી મદીનામેં ઘર ઘર પેં માતમ,

સખકે દિલમે થા હસને ન કાગમ.

આજ કેસી હુધથી ધમા ધમ;

રે હાય.

હુવે ખાતુન બહોશ ધરમેં,

આહનાલા કરે બે ખબરમે.

અખતો કેસી કહંગી સખરમે;

રે હાય.

ધુપા સમ સોક મર સખ સતારે,

ઉઠી ઘોષાકી ધુમ ગુબારે.

જેસે જખમીકા તીરજ્યું મારે;

રે હાય.

એ વલી તુજમેં તાકત કહાં હે.

એહી શેર ખુદાકા બયાં હે.

આજ સખ દીનમે ગમને ધર કીયા હે;

રે હાય.

(૩૩) અમદાવાદ વાલા પીરની માતમ

અરે વોય હાય સૈયદ જીંદમે આ તેહી સમાને.

જીંદમે આતેહી સમાને ઉનકા બેદ કાષ તો કયા જાણે

અરે વાય.

મુરસદ અહમદાબાદ મેં રહેતે,

ઉનકા નામ પીર સાહબ કહેતે.

આપ સાજી મીયાં સાહબકે બેટે;

અરે વાય

આપ મકકે શરીફકા જાતે,

ખાદીમ અહમદ નગરકે થે સાથે.

જાળકે હજકરકે પીછેકા આતે.

રે વોય.

આપ અહમદ નગરમે થેમશહુમ.

હરરમે જામે આનેકા મામુર,

હિનકા ચંદેરુયા તુરને આલાતુર; ૨ વોય.

આપકો હરકમતો એહી વીરદયા.

નામવેદેહું કાલીયા કરતા,

એસકે પુરે કરામતે કે ધરયે. ૨ વોય.

જખચસેયે સફરકાવો સાહબ.

સખકો કીતે વસીયત ગવા સખ.

અહમદાબાદમે નહી હમ આનેકે અમ; ૨ વોય.

નહી કીસકો ખખર એ રહીથી.

કયા ફરમાકે ગએ પીર સાહબજી,

સખી કરતે યે હાજી રે હાજી; ૨ વોય.

પીરજીયે હમારે દીલકે બોલે.

એસે મીઠે બચનસે વો બોલે.

સુનકે દીલમે હે જાવે ચચોસે; ૨ વોય.

એહી ધોડા રહા હમ સખુકે.

અખકાં દેખે હમારે પીર સાહબજી.

રખંતુંજન્નતમે મકાં દે હિનકે; ૨ વોય.

• એ વહી દિલસે હોજતું આમોરા.

અબી દીલસે તું યોડા પકડ હોસ,

વોયે ખારે ખુશકે જખરદરત. ૨ વોય.

અમદાવાદ પીર અમીરહીનની ગરબી.

સખી પીર અમીરહીન તો મનહર ખારારે,

મેં દીદા ચતુર સુજન હખીલાજીને આરારે. સખી ૨.

- છે રૂપ અનુપ અધીક કે અચરણ પામ્યોરે,
અલખેલુ અંગ હું જોઈ હરખ મન જામ્યોરે. સખી ૨.
- છો જોળા દીલના આપ વાણી કરો મીઠીરે,
બહુ ચતુર ચતુરાજી આપ ચતુરાધ દીઠીરે. સખી ૩.
- છો પુરા ગુણીજન આપ ખુદાનો ગુણ ગાઓરે,
કરી ખાદમ ઉપર પ્યાર પુરો બનાવોરે. સખી ૪.
- ગાદી ઉપર હું પ્રસ્થાન સુખા સુખ માનોરે,
મેં દીઠું અનુચર ધામ આરટોડીયો જાણ્યોરે. સખી ૫.
- સોફીન રંગીલાજી રોજતો રંગમાં રેતારે,
હઠડામાં ધારી ધ્યાન નખી નામ લેતારે. સખી ૬.
- કોઈ દુખીયારો દુખ વંત દુખી ત્યાં આવે રે,
શુધ કામ થાય પળમાંઈ સુખી તું બનાવેરે. સખી ૭.
- મારા પીર તણો હું દાસ હજુરીમાં રહુછુરે,
વધી છે માંડ નામ ખુશીથી કહુછુરે. સખી ૮.

૩૫ અમદાવાદવાલા પીર અમીરુદ્દીનની ગજલ.

રાગ ગજલ કવાલી.

મુરસદ મેં તુમપે વારી, મુજપે મદદ તુમારી;
તુમ પીરહો હમારા; હમ હો રહે હે શુમરા.

હમકો બતાદો તુમરાહ,

મુરસદ૦

તુજ નામપે કીદાહું હાજરહુવા ખડાહું

ખેહાલ હો પડા હું

મુરસદ૦

મુજપરહો મહેરખાની એક ખાત દીલપેઠાના
આગેકી હેકહાની મુરસદ૦

જખ આપ આપેઠે હાં એ ખ્યાલ હે કેહેના
ફરજંદકા જે હોના, મુરસદ૦

મેને ખચન તુમારે, શીરપે ચડાએ સારે;
મેરા કામ પુર હુવારે. મુરસદ૦

ખાંદું મેં સીરની અપનો આવો મેં જલ્દી હાં તો
કરને નજર તુમનકો મુરસદ૦

હે નામ ફીર તુમારા અમીરદીન સખકો ખ્યારા
તન મન વો ધન મે વારા. મુરસદ૦

અલ્લાહકે હે ખ્યારે હજરત નખો હમારે.
એ આલ કે હોતુમ સારે, મુરસદ૦

વલ્લી અરજ કરેયું મુજદીલમેં રહે મેરજકયું
મુરસદ ન રહે ખકાતુ મુરસદ.

કયું કે રહામેં ભોલા, મુજયાદ આયા ચોલા.
અખતો કટેગા સોલા મુરસદ૦

૩૬ છપનાની માતમ.

અરે વોય હાયરે પાની ખીનાતો ફુખાને.
પાની ખીનાતો ફુખાને. ઉન ખારસના બેની ખુદાને. રે હાય.
નહી મીલતાથા ચારા કહાપર.

નામચારેકીતો ઉન ગઘજર
ખલુ તે ધરતી સખી લોક મીલકર. અરે વોય.

ખણતે ધરતી ઓરલે જાતે કાંદે.

હુવે પુરે ફીર કહાંસેળી છાંડે.

હુંડ હુંડ કરકે હુવથી લોક માંદે.

૨ વોય.

ધોકા બાજી બી ખાધથી રખતે,

પાની જોઠમેં તો દેખા થા સખતે;

કરી ખેતી ઓર ધાન લજે ખોતે.

૨ વોય.

ન હુવા વસ્સાદ શીરકે જહાંમે,

ન પકી ધાસ ઓર ચારા કહાંપે;

ગાંવ ઉજડ હુવે દીખતે જહાંપે.

૨ વોય.

છોડ ધર ઓર કંધ લોક ભાગે,

અક્ષો ખાનેદા મીલેગા આગે;

એસા કરકે ખહોત ગામ ભાગે.

૨ વોય.

નહીં મીલતા થા ખાનોં મહાંસે,

નહીં દેતા થા કાઈ કહાંસે,

મરીખ ખેશક મરજવીગે જહાંસે.

૨ વોય.

ખહોત મંગતે થે બીખ બીખારી,

કુકડા દેનેકી રહી નહીં બારી;

દેખે કુકડા ઓર કુદે મૈા સારી.

૨ વોય.

સબી મુશકાકે બીલ લોક હારે,

હુદે ગામ ઓર કંધ દેખી મારે;

અબી ફીરતે થે હુવે ખારે ખારે.

૨ વોય.

ઉનકી દહેસતતો લખતીથી બારી,

ખારા કરકે આતેથે સરા સારી;

હુધથી એસી મુસીબતાં જારી. રે વોય.

માર મહીને તો ગએ યે ગુજરકર,
હસમે કંઘક ધનસાના ગએ મર;
ઢોર પુરે હુવેયે ખરાખર, રે વોય.

અખીતો માલપે પડીથી મુસીબત,
પીછે જનકી બી લગતી હે દહેસત;
મહીને આઠકી પડીથી મલામત. રે વોય.

જમાના દીખતાયા બીલકુલ ખરાબી,
સખકે દીલ હુએ મીસલે કવાબી;
મોમીનેા માંમે દુઆ તુમ સીતાબી. રે વોય.

અખતો થોડી રહી જંદગાની.
ખુદારખે જીતેતો દિખે પોરપાંની.
મીયાં વલીને સુનાધ નીશાંની:- રે વોય.

૩૭ ત્રીતાળી ચોપાધ.

ઓંણુ સાલઆવીતી જુંડીરે, મેધ જેઠમાંનો ગયો ઉડી.
સાલ ઓગણીસે છપનાની, વર્ષ કુકુ આવ્યુ લે જો માની.
નહી દીડુ અમે એવું વર્ષ, નહોતું જાણ્યું કે ઓણુ કાળ પડશે.
વરસાદ જેઠ મહીનાનો આવી, બહુ પૂર નદીમાં મલાવી.
બરોસો આવ્યો ખેડુઓના મનમાં, હવે ખેતી કરો આનંદમાં.
ભોંકા ખેતરોમાં કરી ખેતી, ધાંન નાંખ્યું ધણું તળે ધરતી.
પછી મેધ થયો બહુ મોંઢો, માસ બહુતો ગયાતાટ જોતાં.
નદીઓ ધણેરે ઠેકાણે સુકાણી તળાવ મ્હોટાયા નહી રહ્યુ પાણી.

સવે હિંદુકરે કલ્પાંત, સુસલમાનો કરતા ઉચ્ચ.

અનાજ મોઘુ થયું બહુ અંપાર, ગરીબ દુરખા ઉપર થયોમાર

ભીલ લોકો કર્યાના ફતુરા, લુટી ગામ ધણી લોક બુડ્યા.

એવો ધણો થયો ઉતપાત, ગાયો મારે ધણાંભીલ વાટે.

ઠોર ધણાં તોં થયાં કમજેરે, પાણી વિના સુકી ગયા મોરે

હવે મેંધની કર મહેરયાની, ગયું સુકી કુવાનું તો પાણી.

હવે કયમ થશે કીરતારે, કેમ જલવિના સૌને તું મારે,

બસ વલી તું રહે છાનો, મેઘ ઉજળી ગયો એમેં જાણે.

નથી પાકવાનો એક દાણો, ચોર લોકે કર્યા ધર કાણો.

૩૮ શસ્ત્રેર.

બસખતાહો માફતો શીર, મેં જખાં ખોલું યહાં,

મુજરા કરે સરકારકું, કિસ બાદમેં ખોલું બહાં,

મુજકું હુવાયા શોખકે, સરકારકી ખુબી લીખું,

બસ તું વલી મત ચુકના, દરબારકે દરસન બીંદુ,

રાજ તેજ પ્રકાશ હીકાંના જુટે કા અલખેલા બનાં,

હે શીવસિંગજી મહારાજ કરતેવાં રાજ દીખે ઈંદર કેટના,

બદનસે પતલે લંબીસી જુલફકે હોતેયે ઘોડેપે સ્વાર,

કમર કસે મજખુત લટકતી દાલ ચોર સાતુ હાથઆર,

ચલે જંગલમેં આપ રોજ સખ ખેલતે શેરકા શિકાર,

રખે બાલ ચોદેર આગુ ફીર કરે હાક કહે કહેકે પુકાર,

ખીજ ચોટ જખ છુટે હાથસેં શેર તરપતા દીખાના.

હે શિવસિંગજી—૧

શુરાવરી સરજર મુરાપન શેરકા, હરદમ કરતે,
 હે બક્તિવાન મહારાજ, ધ્યાન હરિકા હૃદયમેં ધરતે,
 અડી દુનરમાં ઉઠે શિવાય, રહે માલીક કાના કાંધ સમરતે,
 બીખા પડી હે ખડોત બડે મુનસીબી ડરતે,
 તુમે ગુણીજન ગુણુન મેં પુરે લીખાવટકે ભંડાર બનેરે.

હે શિવસિંગજી—૨

મેરપુર છુંડે કાઠીકાનાં, મેને દેખા યાર બડા,
 શુદ્ધ સાતમ પૈશાખકો અપના, વાલીદજીકા ખરચ કરા,
 મોરસ ઘાલી ખાંડ બીડાયે, કંદોયોડી જળ ચઢી કઢા,
 કીયા પાંચ પકવાત બડે મીઝન, લડુ ફીર ખાનેકો સખ
 આગે ધડા.

હલકત ખાતી ખુબ ઠીકાને દારબી જીમ તેહે કીતને.

હે સિવસિંગજી—૩

ભગી બહોતસી ધુમ લોક આયેથે વાંપે પોખારા,
 જગે જગેકે રાજકે તાંબુ, લગ રહેથે નીયારા, ૬૩
 આધ અઢારે વર્ણુ, રાગવો રંગ હુવાયા નીયારા,
 મીલે સખકો પોશાક, રાજસેં બાકી ન રહા કોઇ છોટા બડા,
 જાચક હો ગચે ન્યાલ, બાટ ચારણબી ખુશી હોગે કીતને.

હે શીવશીંગજી—૪

બજે લાલ બેતાલ, મંજરે જસકા ડંકા બજા વહાં,
 બરા ચરં ગંગોચકા પાની, ઉછલ ઉછલકે વહાંપે બહા,
 લગી પુવતકી જ્યોત પનીહારી અપને દિલપે સદમ સહા.

શહબાશી ખલકત સખ કહેતી, પનીહારીયા પોશાખ દહા,
શીવસિંગલ—૫

નહીં લીખ શકતા મેયે માંજરા, કીતના બોલું ચાર બયાં,
ખરચ ચાર જખ અપને હાથસે, રાજગુને અબી કીયા,
ખરચમે રૂપયે ઉડેયે કીતને નહીં લીખશકતા હું મે યહાં,
કીસકોના ઉમેદ રહેવે ચુનકે એસે એસે બયાં,
ખુદા સલામત રખે રાજકો, મેને ઉનકો પેઝાના.

હે શીવસિંગલ—૬

કહે વઝી મહારાજ તુમ નકો કીરપા નજર મુજપે કીજે,
મેં હુ તાબેદાર જરા મુજ અરજ અખીકી સુન લીજે,
હે મુજ દિલમેં દાગ મેંરા એક કામ ઉપર ધીરજ દીજે,
નીગા રખો મહારાજ હમનપે, હું મે યહાકા અનખણા.

હે શીવસિંગલ—૭

૩૯ રાગ માલ.

ડોસુ તહારી દોસ્તી ખરી, મેં નજર ત્યાં કરી;
તું રાખે પ્રિતને ખ્યાર, ડોસુ તહારી દોસ્તી ખરી.
શહેર બધું જાણે તુંને, તું શોખી છે અપાર;
તહારી તો શોબા ધણી, વળી સારો કરે છે બહેપાર ડોસુ.
બહુ શોખીતી દુકાન છે, વળી કાચ જડેલું છે કામ;
મનીયાર તો ખુશ છે, લેવા આવે બધું ગામ.
પાન વળી તુજ ઘર મીલે, છે કાથો ચુનો સાર;
ઉપારો કરતો નથી, તહારો રોઝડીઓ છે બહેપાર. ડોસુ.

ખુબી તહારી છ કેવી, તું મીઠું બેલે વેણા;
 પ્રિત ધણી છે ગજની, તહારં સૌ રાખે છે માન. ડાસુ.
 બોળું દિલ છે તાહરં તું છે સૌનો દિલદાર;
 ધડીઆળો અછેડા બધા, વળી ચીની ખાનું સાર. ડાસુ.
 મધીઆણું રાખે તમો, વળી સૌનો કરો બહેપાર;
 બેન્ડવાળના રામથી થાય માવાનો બહુ અવાજ. ડાસુ.
 છે નાકપર દુકાન તહારી, ગમ્મત રાતે થાય;
 શોખી બધા સૌ હળી મળીને, હવે ગાણા મવાય. ડાસુ.
 તું કેવો છે ખેલાવતી, કરે ખેલવટનું કામ;
 પૈસા એકની ચીજનું, તું મન ગમતું લે દામ. ડાસુ.
 વલીછ તો આજથી, રાખે બાયા ચાર;
 બાઈમંધની દોરતીનો કરજે તું વિચાર. ડાસુ.

રાગ ભજન.

સારંગરામ સારત્રને માનો મારા કહેવાને પેછાને એ ૨૬
 રજા છે કેમ અંજના, નથી ધંધરના કોઈ છાના
 છે દરજી દરજીનો બેટો સીવાઈના છે કામ.
 જીવન સીવન નહી મીટ્ટે તારી કોપી જશે કાંઈ સારંગરામ
 કળજીગ જુઠો જોયો છે તમે આ જુઠી સંસાર
 હરી ભજન નીત કરો તમો સમરોને પાલન હર-સારંગરામ
 ધર બાળા યૈરાં છોરાં વળી જુઠી દુનીયાં જાણુ
 સાથ ન આવે બાઈ કુટુંબી છુટી જશે જ્યાં પ્રાણુ-સારંગરામ
 છે હસો વળી ધટમાં તારો તું સૌનો દીલ જન.

થાય મુસાફર હાલ તુમારો. ધરી ન રહેશે જન-સારંગરામ
 વાહાલુને સચુ બધુ તમારું કાલાવાલા કરે.
 સાથ ન આવે કાષ્ટ તમારા જે હરી કરે તે કરશે-સારંગરામ
 દયા ધરમ તમે દીલમાં રાખી સ્મરણુ હરીનું કરજો
 આ સ્વપ્નું સંસાર સમજી સોચીને પગ ધરજો-સારંગરામ
 બજી રામને લીધું દામ તે ખરચી કદી નહીં ખુટશે.
 ધારણુ ધ્યાન હરીની ધાર તે તાર કદી નહીં તુટશે-સારંગરામ
 કહે વહીજી સમજ લે મનવા છે આ કામના દહાડા
 ગઈ જવાની આવી સફેદી એ મરવાના વારા-સારંગરામ

